

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2015 r.

zażalenia **G. B.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2015 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 maja 2011r., VII Ka [...]

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie nastąpiła wobec stwierdzenia, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata. W zarządzeniu zaznaczono, że skazanemu G.B. wyznaczono obrońcę z urzędu, który poinformował Sąd na piśmie, iż nie znalazł podstaw prawnych do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Wskazano także, iż nie znaleziono podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, sygnalizowanych w piśmie procesowym skazanego.

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie G.B. wnosi o przydzielenie mu adwokata z urzędu celem podpisania wniosku o wznowienie postępowania oraz o uniewinnienie go od popełnienia czynu, za który został skazany. W uzasadnieniu zażalenia przytacza konstytucyjne zasady prawa do

obrony, domniemania niewinności, społecznej gospodarki rynkowej i konwencyjnego zakazu pozbawiania wolności za długi, jak również prawo do obrońcy z urzędu w sytuacji ujawnienia okoliczności z art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k., niebadanych w poprzednim postępowaniu o wznowienie. Powtarza ponadto okoliczności, które jego zdaniem powinny skutkować wznowieniem postępowania z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Argumenty odwołujące się do przytoczonych na wstępie zasad konstytucyjnych całkowicie chybiamy celu wniesionego środka odwoławczego. Skarżący zdaje się zapominać, że został skazany w prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym, natomiast wniosek o wznowienie jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym wzruszeniu prawomocnie zakończonego postępowania sądowego, które – w myśl art. 176 ust. 1 Konstytucji RP – jest co do zasady dwuinstancyjne. Rozwiązanie ustawowe ograniczające uprawnienie strony do wystąpienia tylko z taką skargą nadzwyczajną, która została sporządzona i podpisana przez podmiot dysponujący profesjonalnymi kompetencjami (art. 545 § 2 k.p.k.), jest uzasadnione szczególnym charakterem postępowania wznowieniowego, które obejmuje specyficzny zakres kontroli sądowej oraz przewiduje swoiste ograniczenia. Tylko zatem skutecznie złożony wniosek może być podstawą badania *meritum* sprawy pod kątem przedłożonych w nim podstaw wznowieniowych.

Skazany ubiegający się o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania może skorzystać z pomocy ustanowionego przez siebie zawodowego pełnomocnika, jak również może skorzystać z pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jeżeli wykaże, iż z uwagi na swój stan majątkowy nie może ponieść jej kosztów. Zgodne z przepisem art. 84 § 3 k.p.k. postąpienie adwokata, polegające na poinformowaniu o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie, nie podlega wprowadzie kontroli merytorycznej sądu, ale jednak sprawdzeniu, czy świadczona z urzędu pomoc prawna została udzielona w sposób rzeczywisty i efektywny.

Na tym tle trzeba stwierdzić, że skazanemu G.B. został wyznaczony obrońca z urzędu, który nie znalazł podstaw faktycznych i prawnych do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Jak uznano w zaskarżonym zarządzeniu, adwokat ten wykonał swe obowiązki w sposób niebudzący zastrzeżeń. Ocena ta nie nasuwa wątpliwości zwłaszcza w świetle faktu, że w zażaleniu nie podano żadnego argumentu, który mógłby przekonać do przeciwnego stanowiska. Do realiów sprawy nie przystaje w szczególności postulat skarżącego o wyznaczenie obrońcy z urzędu, odwołujący się do ujawnienia się nowych, stanowiących podstawę wznowienia okoliczności, które nie były przedmiotem badania w poprzednim postępowaniu o wznowienie. Postulat ten sprowadza się w istocie do żądania wyznaczenia kolejnego obrońcy w aktualnym postępowaniu, w którym taki obrońca już udzielił skazanemu pomocy prawnej, tyle że w sposób niezgodny z jego oczekiwaniem. Niespełnienie tego oczekiwania nie stanowi jednak wystarczającej podstawy wyznaczenia następnego obrońcy.

W stwierdzonej sytuacji, skoro skazany nie uzupełnił braku swojego wniosku we własnym zakresie, to Przewodniczący Wydziału nie mógł inaczej postąpić, jak tylko odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, w swej istocie nieskutecznego. Na marginesie natomiast należy zaznaczyć, że poza zakresem rozpoznania pozostają sygnalizowane w zażaleniu przesłanki wznowienia postępowania z urzędu, co do których wypowiedziano się w zarządzeniu.

Kierując się przedstawionym względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.